

tora, éru nu pofta d'a 'lú certa și vorbi-de-réu.

Critica sporesce literatura, când e temeinică și cuviincioasă. Ea cumpănesce meritele; ea 'mpedică réulú ce-arú aduce nepriceperea séu îngâmfarea; ea luminézá cărarea spre mai bine și, ca oleiulú aruncatú peste focú, ațită și nutresce aspra muncă a scriitorulú.

Critica ș'acelú spiritú d'a cerceta, d'a verifica, d'a'și forma părerea prin sine ênsuși în locú d'a se mărgini într'ua órbă 'ncredere într'alții, facú réu societățilorú ajunse la maturitate, (1) dérú bine celorú tinere. Pe cele d'ântaiú le ținú în locú, ba chiarú le 'napoiézá; căci verificarea s'a făcutú de multú, cultura e pré răspândită ca cine-va s'și permită a spune ceia-ce nu este, a da ca alú séu ceia-ce e alú altuia, a vedé uă sicură proorociă în scrisele cutăruia séu cutăruia. Pe cele din urmă, pe cele noué, din contra : le 'mboldescú și le mână cu putere 'nainte, le limpeđescú și le cultivă literatura, le 'ndréptă lucrarea minții pe poteci încă nebătute, și, făcêndu-le s'aprețuiescă cele de ađi, le descéptă dorulú d'a cunosce cele de ieri, d'a îmbogăți cele de mâine.

Acolo, unde nu e critică, fiă-cine póte spune ori-ce, fără témă d'a auđi pe cine-va strigându'i : « nu e bine » séu « nu e destulú » ! Acolo, lipsa de controlú încurajézá mediocritățile și lasă uitării încercările frumoșe : literatura ré-

(1) HIST. DE LA LITT. FRANC. par D. Nisard, tom. I pag. 237 (edit. V. Paris. 1874).